

פרשת שבוע עפ"י השפט אמרת

reba mnismaea.

(二五三)

א"ז מ"ר ז"ל הגיד בסעודה שלישית של שבת היא בחינת קשה עלי פרידתכם¹⁶. ויש לאדם להשתוקק שלא ישבח ממןנו הארת השבת כל ימי השבוע בו¹⁷. ואיתך יונפש (שמות לא, ז) יאבדה נפש. והקשה הרבה בע"ש ז"ל כי זה שיר בסוף שבת ולא בהחתלה. ותירץ כי על ידי שירוד האדם זה שאחר שבת יטלך ממןנו הארת נשמה יתרה יתאמץ ביתר עוז להתקדב בשבת קודש עוד בו נשמהו ע"ש הובאו דבריו בספר זכרון זאת¹⁸. ויש לומר עוד כפישוטו שהוא עצמוני בחינת שבת שתויה ימי השבעה גם כן יזכור וישתווך למנה שנאבד ממןנו במושבחתנוב (שמות כ, ח) זכרו בו יום השבת בו¹⁹. ומימילא בפי השותוקוקן כל ימות החול. כמו כן מקבל השבת בשמהה. ועיקר הדברים שיש לאדם להשתוקק תמיד לדבוק בשורש החיים שלא להיות נפרד משורש נשמונו בנה אחד. וזה עצמוני בחינת שבת ותושבה שבת הכל בראשיתו ושורשו וזה התשובה בסעודה שלישית בשבת על ידי השותוקוקת הנו²⁰ לחיות נדבק בשורשו כל ימות החול גם כן אף שנסתלק ממןנו בענין שכחוב (שה"ש, ח) שימני בחותם. והיא בחינת תפלין בחול בענין שכחוב בספרים הגרושים¹⁹:

1873, 2003 562.3

(۲۵۷۸)

כ' ירחוק בר' המקום כ' (דבריטין, יי, כד) ונחת
בכسط ב' ווהלכת ב' (שם כה) בכל אשר
תואה ב' (שם כ). הכלל כי על ידי הרעיון
וההשך לדובוק בה' אחד יכול לחתוד בבל
מקום שהוא כי מלכותו בכל משללה (ההלים
קג, יט). אך שיש ריחוק והסתדר על ידי
החינוך. והעצמה הרעיון והתשוקה לקרוב
לה. והכתבו מבתיו כי ביא. בכיס לשון
נכטוף נכספטיה⁹. וצורת פירוש להיות נחנק
וממצויר היטיב בלבד שיהיה עיקר החיים
בפנימיות לבבו רק לה' יתברך. ובידך הוא
הכח ועיקר החיים כי. נחת הכסף כ' (דברים
יד, כ). פירוש שאל לשבוח אהבת ה'
ותשוקה הנ'ן¹⁰ אף בכל מעשיו וגם בפשטו
בכל אשר תואה בו. בקר צאן יין שבר (שם),
יהיה נוכר אהבה העיקרית לה' ואז אל
המקום כ' (שם כה). ואף שלא יוכל לבא
בפועל מכל מקום מחשבה טוביה הקב"ה
מערפה¹¹. והשאר אוננסא במאן דעיביד¹².

כ' ויכול להאמין כי דרבך בשורש נפשו אף
שאינו בפועל כנ':

ג' דין גאנזיזה גאנזיזה גאנזיזה [תעל"ג]

ראה א נוכן כ ר' הרים (דברים יא, כ). פירוש שהבחירה בידי האדם לבחור טוב או רע, ואמר א"ז מ"ר זל שלל זה מברכין הנוטן לשכבי בינה כי. וראתה פירוש היום שיש בכל יום בחירה חדשה. כי אחר שhortata. האדם מסתלקת הבחירה מהאדם כמו שכתבנו זל הרשעים ברשותם, ומכל מקום הקב"ה מוחדש בכל יום מעשה בראשית ונוטן בחירה חדשה לאדם בכל יום. שיוכל להיות טוב מחדש כמו שכותב (חווקאל לא, יב) לא יוכל בה ביום שובו כו:

ברשות ראה

גְּדוֹלָה מִבְּרַכָּה

שלא לפטוק ולפרוד שהקללה דבר בפני עצמו רק הכל לטוב לנו'': ובמדרש^ו נור מוצה כי 'משלי ה' נור בידך נורי בידך כי'. כי בכל דבר יש נקורה חיות מוחץ החיים. רק שבועלם זהה נסתר הפנימיות. וזה המבוקש ממשיש ישראל לעורר ולגלות הפנימיות שיש בכל דבר על ידי המנות. שככל מעשה נמצא מ眞ותה ה' יתרברך עשה או לא עשה. ועל ידי המוצה מקרוב כל המעשים אליו יתרברך. וזה נורי בידך כי צריך כל אדם להאריך הנקודה הטמונה וכאלו היא במאסר עד שיגבור האדם להאריך מוחשיכה. ונקורדה זו היא הברכה עצמה אשר תשמעו כשמדבק עצמו בנקורדה הניל' שככל דבר אז רואה שזה הברכה. וזה ראה כו' (דברים יט. כ). על ידי הביטול לנקורדה הניל'. וכן בשבת כתיב (בראשית ב. א) ויברך כי זה היא בחינת שבת להיבטל להיכלל לנקורדה הניל' ושם שורה ברכה. אמרו חכמינו ז"ל 'בלי מחזיק נ' ברכה שלום. והיא הנקודה מה' יתרברך שמהוה כל ונקראת שלום שהיה שלימותם כל הנבראים ורקיא הברכה:

"אמר הקב"ה לאדם הזה נהי בידך ונרוך ביזי כרי בידך זו התורה ונרכך בידי זו תנפש" (דבר"ד, ד).

שנאמר האדם ומתודבק בגשמיות וטטרא
אחרא. אמל ה' יתברך התיר זה כנ"ל רק
שצערין להיות הרצון לה' יתברך. ונראה
מלשון הפסוק (דברים יי, כא) כי ייחק מינך
המקום כו'. שהוגם שהחטירبشر תואה
מטעם שאינו יכול להזכיר תמייד. מכל
מקום צריך להיות הקדמת הרצון שהחיה
מטריצה יותר להעלות לה' יתברך רק על
ידי שמרוחק כנ"ל. ובחרית האדם לבד
ובכל לחיות נוחה במצות ה' ובדרוך
התורה. רק בכל דבר יש טוב ורע שצערין
האדם להיות רצונו לעשות הדבר לשם
שמים ולהתדרבך רק בבחינת הטוב שיש בה
וזהו שכחוב במדרשי' שיש דרך שתחלת
קויצים וטופו מישור כו'. שצערין האדם
ליישר הדרכ שיש בו קויצים גם כן (אם שאוי'
הפשט כן. שביעים פנים לתורה):

ל' בקר אמר להם משה 'הברכה את תשמעו והקללה את לא תשמעו', משל לזכן שהייה יושב על הדרק והוא לנוינו שני ודריכים אחת תחולתה קוץ'ים וטופה משור ואותה תחולתה משור וטופה קוצ'ים והיה ישוב בראש שתיהן ומזהירות העוברים ואומר לךם ע"פ שארם רואים תחולתה של זו קוץ'ים לכבה נשופת מישור וככל מי שראה חכם שם מען ול' והזיה מלך כל מה מינען קמעה והלך בשולחן ובא בשולם, אבל לא היה היו שומעין לו הוה הולך ונשולח בסוף קר דירה מה שפרש לבני ישראל ואמר לךם והי דרכ' החיטים ווריך מנות רבכה וקללה ובחרת בחיטים למען תוניה אתה וחירע' (תנומה ראה, ג).

ג'נְדָּמָן גַּדְעָן

[ת ר ל " א]

אא"ז מ"ר צ"ל הגיד פירוש ר' נדרים יא, כו
ראה אנכי נותן לפניו. שנקבע
בכל איש ישראל שיוכל להחין ולבחור רק
בהברכה. ועל זה מברכין בכל יום נתן
לשבי בינה ברוי. וכן במדרש ט' שהקב"ה
מלמד לנו ובחירה בחיות (שם לא, ט'). וכל
מאמר ה' נעשה כן, וניתן החירות לישראל
במאמור ובחירתכו:

ובמדרשו³ שלא לפטוק בקהלות ואל תקוון לא תעשו קוץין קווץין. כי אין הרצון להיות הקללות. ורק שעל ידי זה ישב האדם ועשה מהו גם כן ברכה. וכן איתא בזוהר הקדרוש⁴ שישורין לאדם שמקבלן באהבה ושב לה' יתברך בחושבו כי ה' עשה עמו חסד בזה שעל ידי זה יתעורר לשוב. על ידי זה עושה אותן ישורין של אהבה. וזה שבתובן (דברים יא, כ) נתון לפניכם ברכה וקללה גם הקללה בגין adam לעשותה ברכה נג'ל. וזה שבתו⁵

³ "למודוט רוחינו למלה איך מוסיקון בקהלות אמר רבי חייא בר נבגד לא שרבוג' מוסר ה' בני אל המאמס ואל תקון בתוכחותך אל תעש את הומנותך קוץין קוץין אלא עוד קראות כבודך בולץך וממי מרום הקב"ה לא לרעתם נתנו לך רוחה וקלות לא להדרין איזו רוד טוכה שיבורת
ויהוה ביד שפקלן סובכ'ו ובריך ד'. א)

[תרכ"ב]

ברכה כתיב (רכיט יא, כ) אשר כו' ובקללה אם לא תשמעו (שם כה) כי הקללה נעשה על ידי החטא אבל אין לה מקום בלא זה. כיআও לא תצא הרעות כי' איכיה ג, לה¹. ואדרבא הרשות ביד אדם להפוך גם הקללה לברכה וזה שכתבו (רכיט יא, כ) נוטן לפניכם כו' ברכה וקללה שם הקללה ביד האדם כו'. וזה שכתבו זל² שהכל בבחירה האדם. כי גם בעוסקו **ה** בעולם זהה. אם כל רצוניו מגענו להתדרבך בה' יתברך. על ידי זה עצמו יש עלייה לכל הדברים שעוסק בהם. ועל שם זה נקרא רצון מלשון ריצה שלא בחדרגה. שעילידי הרצון יכולין להפוך הכל אל רצונו לעולות לה' לתברך לנו^ל וכתווב שם יג (כ) כי יירוב ה' וכו' גבולך כו' שזה התחרבות נקודה הפנימיות, שיש בכל איש ישראל נקודה פנימיות לה' יתברך. גם יותר מזה אף בכל דבר ננדוע. רק שציריך האדם להרחיב נקודה הנ"ל שתתפשט בכל דבר. והיתר בשאר תאות. הינו שיחיה כה ביד איש ישראל שלא להתדרבך בגשמיota אף שאוכל ושוחה כמו שכתוב במדרש³ ה' מתר אסורים (תהלים קמ"ז) שככל אישור על ידי

⁸ 3. "ה' מתייר אסורים אללו ישראל כל יצוד רבען אמרו שמויה דברתך עלון הקב"ה והתייר לנו שמויה בהן אמר ה' הקב"ה אסוריין לך את החלב וכרי עד דקן בצעיתה הו' ה' מתייר אסורים אף לולין אשר בשר תאנה ואכן והתייר לנו מניין זיק בכלי אותן פנשר תובח ואככל בשור" (דברי ה' ט).

ט. ג. א. מ. אַבְגָן דְּרוֹנִין
[תֶּרֶלְח]

[תכל"ח]

16

במדרש, נרי בידך כו'. וזה אכן נון לפניכם כו' ברכה וקללה (דברים יא, כ). פירוש שהברכה שהקב"ה מה חדש בכל יום מעשה בראשית², והוא ניתן ביד בני ישראל. כי הם הראשונים לקבל השפע מהבורא יתברך. וככפי מה שהם מוכנים לקבל הטובה בר' מתברך הבראה בכללות. וצריך כל איש ישראל לידע כי כל העולם מתברך בשביילו. וכן חס ושלום להיפוך מעוכב השפע על ידי חסרון המקבלים. וזה שכותוב (ש) נוטן לפניכם הימים בכל ים כב³. וכן קודה התהודות היורד ממשמים בכל ים על זה אמרו נרי בידך. ועל זה נתקן כל ברכות השור וקריאת שמע ותפלה בכל ים הכהנה לקבל הברכה היורד ממשמים בכל יום כב⁴. ובתיב לפניכם כי נקודה והכללית יורדת לכללות בני ישראל בשמתה חדין להיות אחד. لكن ביום השבעי דמותה חדין ביה שורה הברכה והיום הוא שבת במכו שכתבתני במקומות אחר⁵. וזה שכותוב במדרש⁶ שמור תשמרן כו' כל המזועה כו' (דברים יא, כב) קריית שמע שבת. שם מצות בלבד. והוא קיום הבראה בכלל שעל זה אמרו צדיקים מקימים העולם שנברא בעשרה מאמרות:

תרנ"ז

12

ובמדרשו תנומא^ט משל מלך שקנה לו
עבד והתנה אם אתה עושה
רצוני כו' מאכילה ומשקר ואם אין אתה
עושה רצוני כו' מיסרך עשה העבר יותר
ממה שהתנה ואחר כך סrho והתפשר עמו
ע"ש. הנמשל הווא כי הברכות והקללות הם
אשר תשמעו (דברים יא, ט) ואם לא תשמעו
(שם ח). אבל בני ישראל הקדימו נעשה
לנשמע. זה יותר ממה שהתנה, ובאמת
קדום החטא היו בני ישראל למטה מלאלו
שתי הדריכים לכן אחר החטא הוכיחן משה
רבינו ע"ה אגני נזון לפניו ברכה וקללה
(שם כ). כי קודם היו למטה מכל זה כי
נעשה קודם השמיעה הוא בחינת בנים
שנשמכבו אחר מעשה אביהם מעצמן בלבד
שם ציווי. וכן יהיה לעתיד כמו שכותב שם
במדרשו^ט בעולם הזה נתתי לכם ברכה
וקלה ולעתיד כל רואיהם יכירום כי הם
זוע ברך ה' (ישעיה ט, ט) הוא בחינת בנים
כん"ל:

(גנרטור) 14
ונעדרה ב- מושב הדר הכרמל

14

והאמת כי מנוחת הצדיק בשבת היא אות
יעודות למנוחתו בעולם הבא. ועל זה הענין
אמורו יגעתו ומצאתו. יגעתי בחול ומצאתי
שבשת. כי אין יסוד המלך שכן השכרبعث
המעשה הטובה. אמןם בעבור היגעה זוכה
אחר. אך בזמן המנוחה אז תשלוomin של
היגעה בזמן המוכן ליגעה ועובדיה בכלל
ובפרט:

Digitized by srujanika@gmail.com

(T5)A

בפסוק (דברים יט, ב) אמרת האבדון כו' לא תעשן כן לה' כו' (שם ז). ויש הפרש דקאי על מה שכתוב מקודם (שם ג) ואבדותם כו' שמשם מן המקום הזה. אבל טרא דקדושה נודע כי בכל מקום שיש השראת קדושה נשאר לעולם רשיימה. لكن אף שבית המקדש חרב מכל מקום (שם ח) לשכנו תדרשו כמו שבתו^ט ציון היא דורש כו' (ירמיה ל, י) מכלל דבריעא דרישעה. על ידי זה ובאת שמה (דברים יט, ח), כי על ידי הזיכירה שמקשין בני ישראל תמיד בפה ובכל יום תמיד בנין בית המקדש. על ידי זה יתעורר כח הרשימה הנשאר קיים לעולם ויהיה הגואלה על ידי זה במהרה בימינו אמן:

תְּרֵלֶ"ז

[תרכ"ז]

במדרש¹ ואל תדרשו גבוחות כו'. דכתיב
(דברים יא, כ) נזון לפניכם הימים
ברכה קוללה. פירוש שככל עת וזמן יש ב'²
הדריכים לנו האדם. כמו שבתווב בספרי³
משל לוזן שעומד על פרשת דרכיהם ומזהיר
זה הדרך תחילה קויצים וסופו מישור כו'.
نمצע הצדיק גם בן עזום תמיד באמציאות
ב' הדברים ימין ושמאל. וזה שבתווב³
הגדלן מחבירו יעוז גודל כו'. ואמרו
/חכמים³ לעתיד לבא הקב"ה מביא יציר הרע
ישוחטו צדיקים נדמה להם כחר ובוכין אין
יכלנו להלחם בו. ורשותם נדמה להם כחוט
השערה ובוכין אין לא יכלנו לבבוש חוט
שערה כוה. והענין כי לעולם יש רק חוט
השערה. והצדיקים שוגרים עליו פוגעין
אחר כך בחוט השערה אחרית וכן לעולם עד
שמתרבבה ונעשה כהה. אבל זה, הרשות
הנשאר עומדת. הרי הוא עומד בחוט השערה
אתה. וזה עניין הצדיקים אין להם מנווה
'כו''. וזה שבתווב⁵ שלא יתגאה האדם
בחיותו נתעללה באיזה מדרגה. כי גם שם יש
לפניו שני הדברים כב'ל. אמנם על ידי זה
מוריחין הצדיקים הברכה בתיוחם מנויין
דרך הרע ובוחרים בדרך הטוב. והוא השבר
שלעתדי. וכן בשבת קודש מעין עולם הבא⁶
שנקרא יום מנווה. ומנווה הוא רק אחר
הגייעה. וככפי הגייעה בימי המשנה ובועלם
זהו. בן המנוחה בשבת קודש ובועלם הבא.

[תרכ"ו]

את הברכה אשר תשמעו (דברים יא, ז).
השמעיה היא כל מוזיק ברכה
דאיתא חרשו נוטן לו דמי כלו אם כן
השמעיה היא שלימות האדם. והענין הוא
כי עולם זהה איןו בשלימות. והאדם שהוא
תכלית הבריאה הוא גברא קד לשמעו דבר
הו. וזה השלימות שלו שהוא כל מוקן
לכבודו יתרךומו. ובפי הכהנה שלו לשמעו
מצות הבווארה והשלימות. ובזה זוכה
לקבל הברכות. ולכן השבת בתיב בו בראשית
ב, ג) ויברך כי יום השבעה. כי בכל מעשה
בראשית היה איזה בראיה וכשנגמר כל
הבריאה אז האדם מוקן לקבל מצות ה' וזה
השבת. וכן נאמר (קהלים צה, ז) היום אם
בקולו תשמעו הדינו שבת שנקרא היום.
ולכן כל המלאכות בו בטלים. ושבת יעשה
כolio תורה². והتورה ניתנה בשבת³ שהוא
היום שמוקן האדם לשמעו ולקיים דבריו
תורה לנו בו הברכה. וקודם החטא
שהקדימו בני ישראל נעשה לנשמעיו היו
МОוכנים לקבל הברכה גם בבחינת המשעה.
ועתה הכל רק בכח השמעיה. لكن כתיב
אשר תשמעו: